olewad. Katsus siis jälle kingseppaks õppida, aga siin oli jälle paha, et nahk ikka nii paks ja kõwa oli; oli kolm kuud kärneri poisiks, aga see olnud poisil kaa mitte mokka järel. Lühidelt ütelda, kuni selle ajani, kus ta pidi liisku heitma, oli ta juba 7 ammetit ärakatsund, üks ikka pahem kui teine, see on, ta isi ei kõlband ei ühegi ammeti peale, sest et himu t'al puudus. Kroonule t'al ei olnud tarwis minna seadusliku kergituse pärast, ehk seal oleks natuke „po wojennomu" seadust õppinud.

See oli tõest suur õnnetus selle suure inimesega ja õnnetus sai weel suuremaks, kui ta isa ära suri ja poisnees nüüd suure wara pärijaks sai. Nüüd ta ei teinud muud, kui wedeles aga päew otsa kõrtsides ümber, lõi kaarta raha pärast, oli ühte puhku pool purjus, tihti kaa üsna meelest ära, nii et kodune toimetus aina haige ema ja wõeraste käes oli; wiimased püüdsid muidugi joodiku nii palju peasta, kui aga iialdes wõimalik ja mahtus — oma tasku. Takka järal andis üks kawal jooma sõber talle nõu, maad ära müüa ja selle rahaga linnas ühe maja osta ja öllepoe sinna sisse ülesseada. Jüri wõttis petliku nõu järal teha, aga ehmatas ometigi, kui pärast koha müümist hakkas aru pidama ja leidis, et peale wõlade tasumist temal mitte enam kui

waewalt aga tuhat rubla weel jäi omaks nimetada. Misfuguse maja saab selle eest, isäranis, kui ammetit ei ole ega oska ja majast tahab elada. Küll Jüri Lohakas müüd oma kõrwa tagant sügas, küll talle müüd kõik tema rumalus, kõik ta hooletus ja tühi uhkus meele tulid, kõik head õpetused, mis head inimesed talle annud, küll ta kahetses müüd, et midagi tubli tööd ei oskand, aga mis see enam aitas. Parem hilja kahetseda, kui ei ilmaski, see on tõsi. aga parem weel see: parem karta, kui kahetseda. Sest kes on eksinud, peab kaa eksituse eest kannatama, see on nõnda wiis siin patuses maailmas. — Mis Jüri Lohakast weel jäeb ütelda, on see — ta oli lohakas ja jäi lohakaks ja kõik seeläbi, et ta lõtw ja lõdwa poeg oli. Üks õnnetus tuli teise järele, mees pidi wiimaks kotti kaela ja walge kepi kätte wõtma ja toitis ennast kerjates, kus juures t'al jälle tüli küllalt oli, sest kerjamine oli kohtu poolest keelud. Aga kuhu ta pidi jäema? Oma wallast oli ta ennast wälja wõtnud, linna seeki teda kaa ei tahetud, töömajast kargas ära, lühidelt — Jüri Lohaka terwe elu oli hirmsal kombel huntsu läinud. Üsna silma weega kõneles ta mulle hiljuti, müüd juba halpea, oma haledat lugu ja palus mind, et ma seda õpetuseks noortele kirja pistaksin ja